SEVERSKÝ THRILLER

YRSA SIGURÐARDÓTTIR

Prvotní hřích

metafora

Ukázka z knihy:
Stein si prohlížel dům a rukama bezděčně znovu sevřel volant. Pocítil znepokojivou, silnou touhu odjet i s rodinou pryč. Možná za to mohly těžkomyslné úvahy o jejich současné situaci, možná pomyšlení na to, že bude muset vystoupit do mrazu a hledat schránku s klíči. Nebo ho možná tížilo svědomí, protože své ženě lhal. Anebo na něj jen opět dolehly sžíravé obavy z toho, že se z jeho nového románu stane jen další slepá ulička na cestě za dokonalým dílem.

Autem otřásl poryv větru a Stein se probral ze zamyšlení. „No tak, na co čekáme?" Obrátil se k Arně, která vedle něj seděla jako socha. Jen její neproniknutelný, zamrzlý výraz se změnil – ve tváři se jí teď zračilo zděšení. Když se k němu otočila, všiml si, že se jí v koutku oka leskne slza. Výjimečně promluvila hlasem plným emocí: „Nebylo by lepší vrátit se domů? Tohle dopadne špatně."

Stein jen stěží udržel kamennou tvář. Stejnou větu mu řekla i teta Hallgerd, než zavěsila: „Tohle dopadne špatně."

„Není divu, že je Yrsa Sigurðardóttir označována za královnu islandských detektivek – je totiž neuvěřitelně bystrá a v této knize podává špičkový výkon. Je to napínavé a zábavné čtení."

– Lifðu núna, Island

„Yrsa skvěle buduje napětí. Moc se mi líbilo, jak se tři dějové linie propojily."

„Tohle bylo opravdu dobré čtení a zápletka se vážně povedla. Jen doufám, že normální lidé k vraždě obvykle potřebují víc než tohle."

– čtenářské recenze na goodreads.com

Yrsa Sigurđardóttir

PRVOTNÍ HŘÍCH

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
Kořist

SÉRIE FREYJA A HULDAR
DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenka
Ticho

SÉRIE ČERNÝ LED
Není úniku
Hrob
Hlubiny
Temná noc

YRSA SIGURÐARDÓTTIR

Prvotní hřích

Přeložila Lucie Korecká

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Tato kniha je literární fikce.
Postavy, události a místa jsou autorským výtvorem.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2025
First published with the title *Syndafall* in 2025
by Veröld Publishing, Reykjavík
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Lucie Korecká, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8702-7 (ePub)
ISBN 978-80-271-8701-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-1564-3 (print)

PROLOG

Jmenovala se Hrafntinna Geirlaugsdóttir, ale všichni jí říkali Tinna. K Tröstovi ji poprvé poslali před více než dvaceti lety. Od té doby mu rukama prošel nespočet pacientů a většina z nich mu v paměti neuvízla. Na Tinnu však nemohl zapomenout, přestože její návštěvy v průběhu let prořídly a nakonec k němu chodit přestala.

Jako dítě onemocněla zánětem mozkových blan a ohluchla. Tröst ji poprvé vyšetřoval, když ještě ležela na dětském oddělení, vyplašeně kulila oči a hlava se jí točila. Všechna měření jednoznačně potvrdila, že dívka přišla o sluch – podle jeho úsudku natrvalo. Zatím byla ještě příliš zesláblá, než aby si změnu plně uvědomila. Přesto ho překvapilo, že ani jednou nezakašlala nebo nezaplakala. Neřekla ani slovo a během prohlídky nenaříkala a nekřičela, přestože vyšetření některými

přístroji bylo nepříjemné. Všechno vydržela a v nejhorších chvílích jen zavřela oči.

Její rodiče během vyšetření také seděli beze slova. Drželi se za ruce a Tröst chvílemi koutkem oka zahlédl, jak jim zbělely klouby. Jejich vyděšené pohledy naprosto chápal. Před několika dny měli zdravou dceru a najednou se vše změnilo. Byla to pro ně rána a zatím to ještě nedokázali brát tak, že to neznamená konec světa. Situaci navíc zhoršovalo, že dcera onemocněla v době, kdy odjeli na sever na výroční oslavu. Vše, co se stalo, si proto kladli za vinu, i když to byl nesmysl. Podle lékaře, který dívku přijal jako první, by rodiče její nemoc stěží odhalili dříve než její bratr. Jakmile infekce dosáhla závažného stadia, šlo o hodiny, ne o dny. Bratr si rozhodně zasloužil pochvalu za to, že zareagoval včas. Jinak by následky mohly být ještě horší než ztráta sluchu.

Když Tröst Tinnu vyšetřoval poprvé, snažil se celou dobu stát mezi ní a rodiči, aby neviděla, jak je to trápí. Už tak nesla dost těžké břemeno. Stejně pokračoval i během dalších setkání. Tinna u něj byla mnohokrát. Několikrát se také sešel s jejími rodiči bez ní. Vysvětloval jim, jaké má jejich dcera vyhlídky a co je v dané situaci nejvhodnější. Jak se dalo očekávat, vkládali nepřiměřenou naději do léčebných metod, které našli na internetu. Tröst jim proto musel dlouze objasňovat, že indická léčba kmenovými buňkami ani jiné neověřené zázračné techniky ze zahraničních internetových diskusí by k ničemu nevedly.

Schůzky ovšem měly i jiný účel než jen tlumit plané naděje. Tröst také hovořil o kochleární implantaci, která byla právě na vzestupu. Operaci Tinně doporučil,

stačilo už jen ověřit, že je vhodnou kandidátkou. Nebylo by to sice stejné jako předtím, ale slyšela by. Zvyknout si na změnu by vyžadovalo určité úsilí, nebyl by to však nepřekonatelný problém. Tinna by měla výhodu v tom, že donedávna slyšela, a tak by proces adaptace probíhal snáz než u pacientů, kteří se bez sluchu narodili nebo o něj přišli už dávno. Kdyby se ukázalo, že Tinna operaci podstoupit nemůže nebo kdyby rodiče zákrok odmítli, musela by se naučit znakový jazyk a odezírání ze rtů a zvyknout si na to, že neslyší. Upozornil je, že by neměli s rozhodnutím dlouho otálet, protože hlemýžď ve vnitřním uchu může časem zkostnatět, což by operaci zkomplikovalo, nebo dokonce znemožnilo.

Navzdory jeho radám rodiče implantaci odmítli a zvolili druhou možnost. Prozatím, jak tvrdili. Chtěli počkat, až bude dcera schopná rozhodnout se sama. Operace u dětí nebyly v té době tak osvědčené jako teď, po jednadvaceti letech. V debatě o implantaci vládla značná skepse, především v komunitě neslyšících. Jejich odpor částečně vycházel ze snahy bránit různorodost a zamezit vymizení jejich „mateřského" jazyka, znakové řeči. Tröst jako slyšící člověk takovou argumentaci nechápal, ale respektoval ji. Také si uvědomoval, že implantace nevrátí nikomu sluch jako mávnutím kouzelného proutku, protože dotyčný přestane slyšet, kdykoli se přístroj vypne. Jeho úkolem nebylo pacienty soudit nebo jim něco přikazovat, jen je seznámit s možnostmi, vyjmenovat výhody i nevýhody operace a nechat každého učinit vlastní rozhodnutí.

Tröst celé roky sledoval, jak se Tinna vypořádává s obtížemi spojenými se ztrátou sluchu. Překvapovala ho svou vytrvalostí a odhodláním při osvojování znakového

jazyka a překonávání obtíží. Nikdy se nestal svědkem záchvatů vzteku, pláče nebo rozmrzelosti, které by byly naprosto normální. Samozřejmě mohla být náhoda, že Tinna neprojevovala žádné přehnané emoce v jeho přítomnosti, ale když se ptal učitelů znakového jazyka a osobních asistentů, také si ničeho takového nevšimli. Tinna se účastnila všech lekcí a řešila úkoly s jediným cílem: naučit se co nejvíc. Navzdory úsilí vyučujících však odmítala mluvit, ačkoli toho nepochybně byla schopná. Taková zatvrzelost, spolu s absencí vzteku či smutku, byla neobvyklá, a tak měl Tröst podezření, že nemoc způsobila i nějaké poškození mozku. Všechny testy ovšem prokázaly standardní inteligenci i emoční reakce.

Trösta přesto znepokojovalo, že její mlčení během prvního vyšetření mohlo být způsobeno něčím jiným než pouhou zesláblostí. I později Tinnu sotva slyšel dýchat, nic víc. Rodiče mu sdělili, že doma to s ní vypadá stejně. Přestala vydávat jakékoli zvuky – přes den i ve spánku. Rodiče její mlčenlivost považovali za následek ztráty sluchu a velice se divili, že to vůbec není běžné. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by to byla známka skrytého onemocnění, a tak Tröst rodiče uklidnil a ujistil je, že se to sice nestává často, ale není se čeho bát, děti se s takovou zkušeností vyrovnávají různě. Což sice nebyla tak úplně pravda, ale Tröst se snažil obavy rodičů spíš zahnat, než aby je zahlcoval ještě svými. Navíc měl dojem, že Tinna je na svůj věk mimořádně odolná a nenechá se ničím rozhodit.

Časem Tröst poznal i její jinou stránku. To už byla v pubertě a rodiče usoudili, že je dost stará, aby se sama rozhodla, jestli chce implantaci. Navzdory jeho očekává-

ním se však operaci zarputile bránila. Nechtěla ustoupit ani o milimetr a veškeré argumenty odmítala. Snažil se jí vysvětlit, že by implantát zlepšil kvalitu jejího života, zvýšil její bezpečnost a rozšířil její budoucí možnosti, ale ona na to vůbec nebrala zřetel. Obratnými prsty důrazně znakovala „ne". Do plnoletosti jí zbývalo ještě několik let a rodiče už se přikláněli k Tröstovu názoru, nechtěli však dceru do ničeho nutit proti její vůli. Pouze se ze všech sil snažili ji přesvědčit, ovšem marně.

Její rozhodnutí rodiče hluboce trápilo. Všechny testy potvrzovaly, že by implantace pro Tinnu stále byla vhodná, přinejmenším na jedné straně hlavy. Navíc by mohla těžit z toho, že dříve slyšela. Oba sluchové nervy měla zdravé a nepoškozené. Jeden z hlemýžďů ve vnitřním uchu jí zatím nezkostnatěl, a tak by nebyl problém do něj zavést svazek elektrod. Dokonce i u druhého ucha ještě existovala určitá naděje. Proti operaci naopak mluvilo máloco, kromě Tinnina zatvrzelého odporu.

Tröstovi se nepodařilo Tinnu přimět, aby mu vysvětlila, proč zákrok odmítá. Musel si proto důvod sám domyslet. Věděl, že část neslyšících s implantacemi stále nesouhlasí, a Tinna mohla být jednou z nich. Také bylo možné, že ji odradily nějaké odstrašující příběhy. Průzkumy ukazovaly, že třetina pacientů operace do jisté míry lituje. Těm, kteří někdy v životě slyšeli, vadilo, že sluch nefunguje stejně jako dřív. A ti, kteří se neslyšící už narodili, si s novým smyslem někdy nevěděli rady, pokud zákrok neproběhl včas. Takoví lidé přemýšleli ve znakovém jazyce, jejich mysl vůbec nebyla napojená na zvuky, a tak jim pochopitelně trvalo dlouho, než tomu přivykli. Když si Tröst představil, že by najednou získal

nový smysl, nevěděl, jestli by mu byl k užitku, nebo spíš na obtíž.

Tröst ze zvyku jemně zaklepal na dveře nemocničního pokoje. Bylo to samozřejmě zbytečné, protože Tinna ho neslyšela. Pootevřel dveře, strčil dovnitř hlavu a uviděl, že Tinna leží pod pokrývkou a dívá se do stropu. Levou ruku měla položenou na opěradle připevněném k posteli a zafačovanou obvazem, který připomínal boxerskou rukavici. Hezký obličej měla potlučený, odřený a plný modřin, ale to byla jen povrchová zranění, která se brzy zahojí. S levou rukou to vypadalo hůř. Dva prsty měla Tinna tak závažně polámané, že nebylo jisté, jestli jí zůstanou.

Tinna nadále patřila mezi Tröstovy pacienty, a proto mu z nemocnice dali vědět, že ji tam přivezli. Nahlédl do její dokumentace a zjistil, že ji srazilo auto. Nedávala pozor při přecházení ulice a neslyšela blížící se vozidlo. Celá situace odpovídala jednomu ze scénářů, kterými se ji dříve snažil přesvědčit k implantaci a vysvětloval jí, že by pro ni bylo bezpečnější, kdyby byla schopná vnímat okolní zvuky. K ničemu to ovšem nevedlo, protože v pubertě pro ni bezpečnost nepředstavovala prioritu. Teď už si to možná rozmyslela, proto se také rozhodl za ní zajít.

Přistoupil blíž a Tinna k němu otočila hlavu. Tröst dobře ovládal znakový jazyk, a tak rukama vyjádřil pozdrav, který zároveň vyslovil nahlas: „Dobrý den, Tinno. Pamatujete si mě?“

Tinna lehce přikývla. Pak zvedla z přikrývky pravou ruku a slabě zamávala. Přinutila se k úsměvu, který však téměř okamžitě zmizel.

Tröst přistoupil blíž, zvedl z nočního stolku tablet, vytáhl z jeho pouzdra dotykové pero a podal jí ho, aby

se s ním mohla bez omezení dorozumívat. Jinak by to těžko zvládla, když teď měla jednu ruku mimo provoz. Kdyby o zraněné prsty přišla, ovlivnilo by to nejen její schopnost vyjadřování ve znakovém jazyce, ale i celý její život. Věděl, že vystudovala výtvarné umění a živí se jako malířka a ilustrátorka. Malovala pravou rukou, takže zranění na levé nehrálo nijak zásadní roli, ale co kdyby si příště poranila pravou? Nebyla hloupá, a tak se dalo předpokládat, že právě teď je načase, aby přehodnotila svůj postoj k implantaci.

„Je mi moc líto, co se vám stalo," řekl Tröst a myslel to naprosto upřímně. Nehodu sice považoval za příležitost k tomu, aby Tinnu konečně přivedl k rozumu, to ovšem neznamenalo, že by měl z jejího zranění radost. Naopak. „Jsem ale rád, že to nedopadlo hůř."

Tinna kývla směrem k levé ruce a pak se otočila zpátky k němu. Byl u ní zvyklý na tvář bez výrazu, ale teď, když měla obličej potlučený, nateklý, odřený a zalepený náplastmi v místech, kde bylo nutné rány sešít, její zamrzlá mimika jako by roztála. Poprvé dokázal z její tváře vyčíst, jak se cítí. Nemohl očekávat, že bude zářit štěstím, přesto ho však bodlo u srdce, když u ní jako první rozpoznatelnou emoci spatřil hluboký smutek a nejspíš i beznaděj.

Když v dětství ohluchla a prvotní šok odezněl, Tinna nejen mlčela, ale nedávala pocity najevo ani výrazem tváře. O veškeré emoce se postarala plačící matka, zatímco otec se snažil ovládat. Seděl se zaťatými zuby, skřípal jimi a poslouchal, jak jeho žena dává průchod svým obavám. Ty se týkaly různých věcí, nicméně nejvíc ji trápil dceřin zmařený sen stát se policistkou a také to, že nikdy nebude mít oblíbenou píseň. Tröst jako

chlapec toužil být potápěčem a připadalo mu zbytečné dělat vědu z toho, o jakém povolání sní osmileté dítě. Zklamání z toho, že si Tinna nikdy nenajde oblíbenou píseň, ovšem naprosto chápal. Stejně jako slzy prolité nad tím, že si už nikdy nevychutná ptačí zpěv, nepošeptá kamarádce do ucha nevinné tajemství ani si nevyslechne to její. Reakce matky se mu v každém případě zdála zdravější než potlačovaný žal otce. Věděl, že složité pocity si nakonec vždy najdou cestu ven, a připadalo mu vhodnější dovolit jim to hned.

Tinnina netečnost se však od chování jejího otce zásadně lišila. Nezdálo se, že by se usilovně snažila ovládat. Naopak to vypadalo, že jakmile se probrala z bezvědomí, skutečně se se svým údělem smířila a od té doby už se nikdy neohlížela zpátky.

Až doteď.

Tröst si přitáhl židli a posadil se vedle postele. Sledoval, jak Tinně po tváři stéká slza přímo do rány. Sůl ji štípala a Tinna lehce zkřivila obličej a odvrátila se. Tröst počkal, až se na něj zase podívá, protože nemělo cenu znakovat, dokud ho nevnímala. Když se k němu konečně otočila, ještě jednou se pokusil ji přesvědčit, aby vzala v úvahu implantaci. Vysvětlil jí, že po jednadvacátém roce života bude procedura složitější, možná dokonce neproveditelná. Dodal však, že nezná nikoho, kdo dokáže potíže překonávat lépe než ona. A že pokud se k operaci odhodlá, získá zpět většinu možností, o něž v dětství přišla. Zároveň se zvýší její bezpečnost, takže ji už nikdy nepotká vážná nehoda jen proto, že neslyší dopravu. Zmínil i další výhody: zlepšení sociálních dovedností, chození do divadla a ptačí zpěv, který její matce tenkrát vehnal slzy do očí.

Komunikace ve znakovém jazyce trvala výrazně déle, než kdyby Tröst mluvil nahlas. Znaky pro některá slova neznal, a tak je musel hláskovat. Sice si předsevzal, že se kvůli svým neslyšícím pacientům ve znakové řeči zlepší, ale k dokonalosti měl ještě daleko. Přesto se s nimi obvykle dokázal dorozumět, když měl dost času.

Nechtěl Tinně vykládat, že by mohla přijít o prsty. Ne že by měl naspěch, nikdo na něj nečekal a pracovní den už končil. Nerad by ji ale takovým neštěstím strašil, protože by si nepochybně domyslela veškeré důsledky. A nakonec to ani nebylo potřeba.

Tinna napsala dotykovým perem na tablet odpověď a obrátila displej k němu. Ve srovnání s jeho rukopisem to vypadalo, jako by psala podle šablony. „Ano, souhlasím."

Tröst se usmál. Nečekal, že pacientka jeho návrh přijme na první pokus. Dívala se mu přímo do tváře, a tak se rozhodl místo psaní mluvit. Věděl, že Tinna umí odezírat ze rtů. Pro jistotu použil i znakovou řeč, i když v ní nedovedl tvořit souvislé věty. „Nebudete toho litovat, Tinno. Udělám všechno, co bude v mých silách, abyste časem byla s výsledkem spokojená."

Tinna opět psala. Tentokrát se na displeji objevilo jediné slovo: „Chyba."

„Dám si záležet. Budu se snažit žádnou chybu neudělat."

Tinna zavrtěla hlavou a tvář se jí okamžitě zkřivila, nejspíš po nehodě trpěla silnými bolestmi hlavy. Napsala na displej: „Tohle je chyba. Ale musím se s tím smířit, ne?"

Tröst odpověděl pouhým přikývnutím, v dané situaci mu to připadalo nejvhodnější. Slova by byla zbytečná.

Nebo se mýlil?

Poprvé za celou dobu, kdy prováděl implantace, o svém doporučení zapochyboval. Rozhodně operaci nedoporučoval bez rozmyslu všem sluchově postiženým pacientům, kteří k němu přišli. Například pokud někdo měl aspoň zbytky vlastního sluchu, nemusela by mu prospět, protože by ho přirozeného sluchu definitivně zbavila. Někdy se však takové řešení zjevně nabízelo, jako třeba v případě Tinny. Proto ho vlastní pochybnosti překvapily.

Rozloučil se a slíbil, že se u Tinny zastaví zase zítra, aby zákrok mohli v klidu probrat, objednat ji na vyšetření a stanovit plán. Tinnu zřejmě nezajímalo, co jí říká, protože se mu dívala do očí, ne na rty nebo na pohyby prstů. Jako by se mu snažila číst myšlenky a zjistit, jestli sdílí její pochybnosti. Vzápětí tu nesmyslnou představu zaplašil a obrátil se k odchodu.

Ve dveřích se ještě otočil a zopakoval, že přijde zase zítra, ale Tinna už se mezitím vrátila ke své předchozí činnosti: bez jediného mrknutí zírala do stropu.

Co když má Tinna pravdu a implantace je chyba? Trösta opět zachvátily pochybnosti, a tak si raději pospíšil z pokoje. Když za sebou zavřel dveře, trochu se mu ulevilo, ale nedokázal ze sebe nepříjemný pocit zcela setřást. Místo aby zamířil domů, navštívil jinou lékařku a seznámil ji s Tinninou anamnézou. Kolegyně potvrdila jeho závěr, že kochleární implantace je v dané situaci rozhodně nejvhodnější a měla se uskutečnit už dávno. To ho uklidnilo, i když ne úplně. Nedokázal si svou nesmyslnou úzkost vysvětlit. Možná byl jen přepracovaný nebo se o něj pokoušela chřipka.

Když si večer šel lehnout, s podivem si všiml, že má na předloktí husí kůži. To se mu téměř nikdy nestávalo,

protože byl mimořádně horkokrevný. Tušil, že to nemá nic společného s chladem v místnosti ani s teplotou jeho těla. Neměl horečku ani se mu neporouchalo topení. Mráz mu po zádech běhal kvůli Tinně. A nejhorší na tom bylo, že si naprosto nedokázal vysvětlit proč.

SOUČASNOST

říjen

V žádném jiném autě v ulici nikdo neseděl, Lena byla jediná. Kolem stála spousta aut, ale úplně všechna byla prázdná a zaparkovaná na příjezdových cestách. To byla smůla. Lena si přála, aby víc vozidel parkovalo podél chodníků, protože pak by její auto nepůsobilo tak nápadně. Uklidňovala se tím, že kolem skoro nikdo neprochází, nicméně občasní chodci si ji zvědavě prohlíželi. Tvářili se, jako by ji podezírali z nějakých nekalých úmyslů. To bylo nejspíš tím, že se neustále ošívala, poposedávala a civěla před sebe. Nikdy neuměla dělat jakoby nic, když byla nervózní.

Otevřeným okénkem se dovnitř tlumeně nesla hudba. Stále dokola stejné písničky, pokaždé o něco hlasitěji. Lena před domem čekala už dlouho, takže ji to nepřekvapovalo. Pravidlo číslo jedna na mejdanech znělo,

že hudba se postupně zesiluje. Hosté pak začnou mluvit hlasitěji, takže opilecké řeči jsou zřetelně slyšet a nikdo je nepřeslechne. Takovou aspoň měla Lena zkušenost a zdálo se, že dnešní večírek není výjimkou. Okolím se nesla ozvěna hlasitého pokřikování puberťáků, kteří se chvílemi dokonce s nevalným úspěchem pokoušeli do hudby zpívat.

Lena na chvíli spustila oči z domu a podívala se na hodiny na palubní desce. Do půlnoci zbývalo deset minut. Teď už určitě mohla dceři zavolat. Domluvily se, že ji vyzvedne o půlnoci, a nepochybně nebylo od věci dát jí vědět, že už dorazila. Eva pak měla ještě deset minut na to, aby se rozloučila, oblékla si bundu, obula se a vyšla ven.

Nejdřív ale Lena nastartovala motor a pustila topení naplno. V autě bylo dost chladno, což by ji mohlo prozradit. Eva nepotřebovala vědět, že matka celou dobu čekala před domem, kam ji dovezla. Jako jediná ze všech rodičů. Ostatní své potomky jen vysadili u krajnice a odjeli. Lena nepotřebovala žádnou mimořádnou intuici na to, aby pochopila, že s prvním opravdovým mejdanem v životě neměli takovou zkušenost jako ona. Hodlala však zajistit, že její dceru nepotká stejný osud.

Věděla, že se neuklidní, dokud Eva nebude sedět vedle ní a zlobit se, že musela z večírku odejít dřív než ostatní. Žádný jiný rodič zatím nepřijel a nikdo z Eviných spolužáků z domu neodešel. Na chodníku stál stejný počet elektrických koloběžek, jako když Eva vystupovala z auta. Leně ovšem bylo úplně jedno, že ji dcera zasype výčitkami. Pustí je jedním uchem dovnitř a druhým ven. Kdyby jí na tom záleželo, mohla by je

snadno umlčet. Stačilo by Evě svěřit, co se jí v jejím věku přihodilo. To však neměla v plánu, rozhodla se raději vydržet nějaké to brblání. Celé roky si ten strašlivý večer nechávala pro sebe a dceři o něm nehodlala vyprávět nikdy. Musela si vystačit s mnohokrát opakovanými radami, na co si má Eva dávat pozor, s různými příkazy a zákazy a s tím, že na dceru důsledně dohlížela.

Lena už si zvykla na to, že v ní starosti o dceru otevírají staré rány. Stalo se to tak dávno, že ani nevěděla, které vzpomínky jsou naprosto přesné a co si přimyslela či pozměnila. Vlastně v tom neměla úplně jasno ani tenkrát, byla opilá a průběh událostí si vybavovala jen útržkovitě. Možná to bylo lepší, i tak si těch ohavností pamatovala víc než dost.

Tenkrát šla poprvé na mejdan, bylo jí necelých šestnáct a její třída, první ročník střední školy, pořádala ples. Tam probíhalo všechno výborně a Lena se dobře bavila. Možná se jen odvázala trochu víc, než měla ve zvyku. Teprve na následném mejdanu se staršími studenty se začala chovat jako idiot a všechno se vymklo kontrole. Nedokázala se ovládnout, házela do sebe všechny panáky, které jí kdo podal, a opila se do němoty. Neudržela myšlenku, natož rovnováhu.

Za běžných okolností by jí přispěchala na pomoc kamarádka Olla a odvedla by ji domů dřív, než se všechno pokazilo. Jenomže Olla zrovna byla v cizině na soustředění gymnastů, takže nemohla Lenu ani zachránit, ani ji v následujících dnech utěšovat.

Místo toho se kolem ní začal motat jeden kluk z večírku. Neznala ho, ale zachytil ji, když padala, a pak ji nechal, aby se o něj opírala. Představil se, chodil na jinou

školu než ona. Přesvědčil ji, že takhle to dál nejde, že musí domů. Že jí pomůže do taxíku.

Nebo to aspoň tvrdil.

Ve skutečnosti jí moc nepomohl, když ji bezbrannou odtáhl ven, schoval se s ní za popelnice a surově ji znásilnil.

Když bylo po všem, slyšela, jak do něčeho bouchl. V první chvíli si pomyslela, že to znamená, že se na sebe zlobí a lituje toho. Zřejmě se ale mýlila, úder spíš měl být jakýmsi vítězným gestem. V každém případě ji tam nechal ležet v mrazu bez bundy, vrátil se na mejdan a její další osud ho vůbec nezajímal. Lena si připadala jako obal na jedno použití, kterým se někdo netrefil do popelnice, u níž ležela. Mohla jen čekat, až ji odnese vítr a nic po ní nezbude.

Celou věčnost zůstala ležet na špinavém a mokrém chodníku, natolik opilá a v šoku, že se nedokázala zvednout. Během útoku se jí hlava zaklínila mezi popelnicemi, takže se musela dívat přímo nad sebe. Mohla si vybrat mezi hvězdnou oblohou a medvídkem v okně pokoje v patře domu. V tom zvláštním rozpoložení měla pocit, že ji hvězdy i medvídek odsuzují, a tak oči oteklé pláčem nakonec zavřela.

Zpočátku měla v úmyslu jen ležet a plakat, dokud neumrzne. Odporný zážitek v ní vzbuzoval ochromující stud, takže zvládala sotva dýchat, nic víc. Nezáleželo na tom, že byla oběť. V tom okamžiku kladla všechno za vinu sobě. Neměla pít. Měla se víc bránit. Měla nahlas křičet *Ne!*, místo aby jen brečela a mumlala jakési chabé, sotva srozumitelné námitky. Měla…

Pak by se to nestalo.

Nakonec ji zachránilo náhlé uvědomění, že není moc dobře schovaná. Nechtěla zůstat ležet u popelnic, s ho-

lým zadkem a odřenými koleny na očích starším spolužákům a všem, kteří budou odcházet z večírku. Musela vypustit duši někde jinde.

Podařilo se jí vyškrábat se na nohy a vrávoravě si upravit potrhané, ušpiněné sváteční šaty. Mezitím střídavě zvracela a odplivávala si.

Našla jen jednu botu a neměla sílu sbírat všechno, co jí vypadlo z kabelky a vysypalo se všude kolem. Vystačila si s telefonem a klíči, kosmetiku mohl vzít čert.

Když se potácela k domovu, slitoval se nad ní jeden taxikář. Usadil ji do auta, správně vyhodnotil situaci a nabídl jí, že ji odveze do krizového centra. A ona byla tak pitomá, že chtěla rovnou domů.

Od té doby často přemýšlela nad tím, proč tenkrát v noci nebo druhý den jeho radu neposlechla. Nenacházela jinou odpověď, než že byla v naprostém šoku. Jediné, co zvládla, bylo zajít do sprchy a vydrhnout se od hlavy k patě. Smýt ze sebe všechno, co jí připomínalo, čím si právě prošla. Každou buňku a každou částici. Kdyby si mohla vydrhnout i mozek, neváhala by. Toužila na to všechno co nejdřív zapomenout. Žádná sprcha ani kartáč však hrozivou vzpomínku odstranit nedokázaly.

Teprve po mnoha letech, když se rozběhlo hnutí *Me-Too*, konečně pochopila, že na tom, co se stalo, nenesla vůbec žádnou vinu. Ani špetku. Přesto se nikdy neodhodlala podat žalobu nebo o znásilnění mluvit a dosud se nesvěřila jediné živé duši. Po útoku se stáhla do ulity, téměř přerušila veškerý společenský život a za jediné přátelství, které jí zůstalo, vděčila jen Ollině vytrvalosti.

Nějakým zázrakem – a částečně proto, že se začala vyhýbat lidem – se s pachatelem za všechny ty roky už

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Prvotní hřích**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.